Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

υπιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βορβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος — *Ἐν Ἀθήναις, 7 Νοεμβρίου 1909* — *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 49*

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Ε. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. *(Συνέχεια)*

Καὶ εἶχε διακοπάς!.. Καὶ ἔπρεπε νὰ διέρχεται ἡμέρας εὐχαρίστους, ἀπηλλαγμένας πάσης φροντίδος, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ὑπὸ τὴν δροσερὰν σκιὰν τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ἔβρεχαν τοὺς κλώνους των εἰς τὸ νερόν, διασχεδάζων μὲ τὸ ἀγαπημένον του ψάρευμα! (*)

Ὤ, τί πικρὰ ποῦ εἶνε, καμμίαν φοράν, ἡ ζωή!...

Οἱ Κορπανὼφ εἶχον ἀναχωρήσῃ τὴν προτεραίαν. Τὰ παιδιὰ εἶχαν πάρῃ καθὲν τὸ παιχνιδάκι τῆς ἀρεσκείας του εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἐξαδέλφου· εἶχαν ὑποσχεθῆ ἀμοιβαίως νὰ ξαναϊδωθοῦν· εἶχε συμφωνηθῆ, ὅτι ὁ Αὔγουστος θὰ ἐπήγαινε νὰ καθήσῃ ἕν ἔτος εἰς τὴν Βερτσοβίτσαν, ἀφοῦ θὰ ἔπαιρνε τὸ δίπλωμά του καὶ θὰ ἐξεπλήρονε τὴν στρατιωτικήν του θητείαν· ἐν τῷ μεταξὺ θὰ διετήρουν ἀλληλογραφίαν.

Ὁ Αὔγουστος δὲν ἐκινεῖτο πολύ, φοβούμενος μὴ σχίσῃ τὰ φορέματά του καὶ μὴ φθείρῃ τὰ παπούτσια του.

Μόνον μίαν φοράν ἐξῆλθε, διὰ ψώνισμα κάτι τί, τὸ ὁποῖον ἐκουβάλησε κ' ἐφύλαξε μόνος του μὲ τὴν τρυφερωτέραν στοργήν, μολονότι διὰ τῆς ἀγορᾶς αὐτῆς, ἡ μικρά του περιουσία ἠλαττοῦτο κατὰ τὰ δύο τρίτα...

Οὐδέποτε, ἀπὸ τῆς πρώτης παιδικῆς του ἡλικίας, ὅταν ἔφθανε μία δεκάρα διὰ νὰ τὸν κάμῃ πλούσιον, οὐδέποτε εὑρέθη εἰς τοιαύτην πτωχείαν!

Ὁ πατέρας του δὲν ἐσκοτίζετο διόλου, οὔτε κἂν ἐπρόσεχεν, οὔτε ἔδιδε πεντάραν.

Ὅταν ὁ Αὔγουστος τῷ ἐπρότεινε νὰ ἐξελέγξῃ τὰ βιβλία του, ὁ κ. Δυμπουᾶ ἀπεκρίθη:

— Στὸ Μπουρμπόν, καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες, ὅταν θὰ ἔχω καιρό.

— Ξεύρεις τί μοῦ ἐκόστισε αὐτὴ ἡ περίφημη δεκαπενθήμερία ποῦ ἔκαμα τὸν οἰκοδεσπότη;

— Καθόλου.

Ὁ Αὔγουστος ἐσυλλάβισε μὲ τὴν σεσυρμένην φωνὴν τῶν μελαγχολικῶν του ἡμερῶν:

— Δυὸ χιλιάδες ὀκτακόσια σαράντα ἑπτὰ φράγκα καὶ πενῆντα, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς γυάλας ποῦ ἀγόρασα διὰ νὰ ἐκθέσω τὰ δυὸ ρωσσικὰ γραμματόσημα τοῦ ἐξαδέλφου Κορπανώφ: τοὺς ἄξιζε αὐτὴ ἡ τιμή!

— Ὥστε δὲν θὰ σοῦ μένουν πολλὰ πράγματα...

— Τρία φράγκα καὶ εἴκοσι λεπτά!

— Ἡ δεκαμερία ἑνὸς στρατιώτου, παρετήρησεν ἀπαθέστατος ὁ κύριος Δυμπουᾶ.

Καὶ αὐτὸ ἦτο ὅλον!

Ἡ οἰκογένεια ἀπῆλθεν εἰς τὸ Μπουρμπόν. Ὁ Αὔγουστος ἐτακτοποίει τὸ γραφεῖόν του.

Εἰς τὴν περιφανεστέραν θέσιν, πλησίον τοῦ λευκώματος τῶν γραμματοσήμων καὶ τοῦ καταλόγου Μωρό, τὸν ὁποῖον διαρκῶς συνεβουλεύετο (*), ἐτοποθέτησε τὴν ὑαλίνην σφαῖραν, ἡ ὁποία ἐπροστάτευεν, ὡς κειμήλιον, τὸν φάκελλον τῆς ἐπισολῆς τοῦ Κορπανώφ.

Κάτωθεν τῶν δύο ἰσχρόων γραμματοσήμων τοῦ ρωσσικοῦ ταχυδρομείου, ὁ ἀπογοητευμένος συλλέκτης εἶχεν ἐπιγράψῃ διὰ μεγάλων χαρακτήρων:

«*Ἐστοίχισαν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ὑαλίνης σφαίρας: φρ. 2,847,50.*»

Ἐπανελάμβανε μεγαλοφώνως τὸν φοβερὸν αὐτὸν ἀριθμόν, ὅταν εἰσῆλθεν ἡ Ἐδίθ.

«—Ἐνάριθμον γραμματόσημον!—Δὲν ὑπάρχει!» (Σ. 398· στ. α'.)

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 389.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 390.

— Ἀκόμη δὲν ἐτελείωσες ; ἀνέκραξεν. Ἔλα λοιπόν, ξεμπέρδευε, νὰ βγοῦμε λιγάκι ἔξω, τώρα ποῦ ἐδρόσισε.

— Θὰ εἶμαι στὴ διάθεσί σου σὲ λίγο Δὲν ἔχω παρὰ νὰ βγάλω τὰ βιβλία μου.

Ἡ Ἐδίθ ἐκάθησε πλησίον τῆς τραπέζης καί, φυσικώτατα, τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ εἵλκυσε τὴν προσοχήν της ἦτο ἡ ὑαλίνη σφαῖρα καὶ τὸ περιεχόμενόν της.

— Πολὺ ἀκριβά ! παρετήρησεν, ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιγραφὴν γελῶσα. Ἐξέχασες ὅμως νὰ κάμῃς τὴν ἐξέλεγξι.

— Τί ἐξέλεγξι ;

— Πόσο στοιχίζουν πραγματικῶς, *κατὰ τὸν κατάλογον, τὰ δύο ρωσσικά* σου γραμματόσημ ; ἠρώτησεν ἡ Ἐδίθ.

— Πάρε καὶ κύτταξε, τῆς εἶπεν ὁ Αὔγουστος ἐγχειρίζων εἰς αὐτὴν τὸν κατάλογον.

Ἡ νεᾶνις τὸν ἐφυλλομέτρησεν, ἐνῷ ὁ Αὔγουστος ἐξηκολούθησε νἀραδιάζῃ τὰ βιβλία του εἰς μίαν ἑταζέραν.

— Τῶν πέντε καπικίων, ἰέχρουν, ἀπήγγειλεν ἡ Ἐδίθ : ἀμεταχείριστον, εἰκοσικέντε λεπτά· σφραγισμένον, δεκαπέντε λεπτά. Τὰ δύο λοιπὸν θὰ σοῦ ἐστοίχιζαν μόνον τριάντα λεπτά.

Ἡ Ἐδίθ ἐξηκολούθησε νὰ συμβουλεύεται τὰς σελίδας τὰς ἀφορώσας τὴν Ρωσσίαν. Ὀπισθοχώρησε μέχρι τοῦ προηγουμένου φύλλου, καὶ ἐπέστρεφεν εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἤδη διατρέξῃ, ἀκολουθοῦσα διὰ τοῦ δακτύλου τὰς γραμμάς, μὲ ὕφος ἀκορίας.

Ἐπιτέλους ἠρώτησε τὸν ἀδελφόν της :

— Μὰ τί ἤλπιζες λοιπὸν νἀποκτήσῃς μὲ τὴν ρωσσικήν σου ἀλληλογραφίαν ;

— Ἓν ἐνάριθμον γραμματόσημον· δὲν τὰ εἴπαμε ;

— *Δὲν ὑπάρχει !*

Ὁ Αὔγουστος ἀφῆκεν εὐθὺς τὰ βιβλία του, ρίπτων ἄλλα εἰς τὸ πάτωμα καὶ ἄλλα πάλιν ἐκτὸς τοῦ κιβωτίου. Καὶ ὁρμήσας, ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς Ἐδίθ τὸν κατάλογον, εἰς τὸν ὁποῖον, βεβαίως, ἐκείνη δὲν θὰ εἶχε κατορθώσῃ νἀνεύρῃ τὸ ζητούμενον.

Ἀλλὰ δὲν τῷ ἐχρειάσθησαν περισσότερα ἀπὸ δέκα δευτερόλεπτα, διά νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τῳόντι ἡ ἀδελφή του δὲν ἠπατήθη.

— Δὲν ὑπάρχουν ἐνάριθμα ! Εἰς ἕνα κράτος σὰν τὴ Ρωσσία ! Ποῖος θὰ τὸ ἐπίστευε ποτέ ;

— Πῶς ; ἐσύ, ποῦ εἶσαι σκυμμένος αἰωνίως ἐπάνω 'ς αὐτὸν τὸν κατάλογο, δὲν τὸ εἶχες παρατηρήσῃ, πρὶν γράψῃς ;

— Ὄχι, μὰ τὴν ἀλήθεια... Ἦταν δυνατὸν νὰ φαντασθῶ τέτοιο πρᾶγμα ;

Καὶ ἀφοῦ ἔμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς κατάπληκτος πρὸ τῆς ἀπροόπτου ἀνακαλύψεως, ἐψιθύρισεν :

— Αὐτὸ πιὰ εἶνε κι' ἂν εἶνε !...

Ἡ Ἐδίθ δὲν εἶπε τίποτε... μόλις ἀφῆκε νὰ τῆς διαφύγῃ ἐν μειδίαμα . . . Ἀλλ' ἀπὸ τὸ διπλανὸν δωμάτιον, ὅπου εὑρίσκετο ὁ κ. Δυμπουᾶ, ἀντήχησε δυνατὸς καγχασμός.

— Μὲ μένα γελᾷς, μπαμπᾶ ;

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι...

— Καὶ δὲν ἔχεις ἄδικο ! Εἶμαι, καθ' ὅλην τὴν γραμμήν, ἀξιογέλαστος. Καὶ ἂν δὲν μὲ γελᾷ κανείς, πρέπει νὰ μὲ κλαίῃ ! . . . . . .

Μακροί, ἀτελείωτοι, περνοῦν οἱ μῆνες.

Ἐν τούτοις, ἡ μία κατόπι τῆς ἄλλης, αἱ ἐπιστολαὶ ἐπανέρχονται.

Κάθε φορὰν ποῦ ἔδλεπε ξένα ἐνάριθμα γραμματόσημα, κολλημένα ἐπὶ φακέλλου φέροντος ἐπιγραφὴν διὰ χειρὸς τοῦ Αὐγούστου,—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, μεμυημένος τώρα πλέον, ἤξευρε καλὰ ὅτι ἐσήμαινεν : «οὐδεὶς φόβος νέας ἐπιδρομῆς»,—ὁ ἀγαθὸς Ἀντώνης ἐκραύγαζεν ἀπὸ τὴν κλίμακα πρὸς τὸν Αὔγουστον περιχαρής :

— Κι' ἄλλο γράμμα, κύριε ! κι' ἄλλο ἕνα !

Ἀλλ' ἂν ὁ νεαρὸς φοιτητὴς δὲν εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἀκόμη ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον, ὁ Ἀντώνης τὸν παρεφύλαττε κ' ἔσπευδε νὰ τῷ ἀνοίξῃ τὴν θύραν πρὶν ἀκόμη ἀναδῇ.

Τὸν Φεβρουάριον, αἱ ἐπιστραφεῖσαι ἐπιστολαὶ ἀνήρχοντο ἤδη εἰς ὀκτώ. Μία μόνον ἔλειπεν ἀκόμη : ἡ ἐπιστολὴ τῆς Βραζιλίας.

Ὁ Αὔγουστος εὑρίσκετο εἰς διαρκῆ ἀγωνίαν. Οἱ Βραζιλιανοὶ εἶνε τόσον εὐκίνητοι, τόσον εὔκολοι εἰς τὰ ταξείδια ! Καὶ ἂν εὑρίσκετο κανεὶς εὐπιστος ;... Ἐνεθυμεῖτο μὲ τρόμον ὅτι διὰ τὴν Βραζιλίαν εἶχε μεταχειρισθῇ ἓν ὄνομα, τὸ ὁποῖον εἶδε κάποτε εἰς μίαν ἐφημερίδα. Ὅλαι αἱ ἀτυχίαι ! Ὁ Ἀντώνης δὲν ἔτρωγε πλέον ἀπὸ τὸ κακόν του.

— Τίποτε ;...

— Τίποτε !...

Αἱ δύο αὐταὶ λέξεις ἔπιπτον ἀπὸ τὰ χείλη των μὲ τὸν πλέον πένθιμον τόνον, κάθε φορὰν ποὺ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν ὁ Αὔγουστος.

— Τὸ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ ἐχάθη, ἐτόλμησε κάποτε νὰ παρηγορήσῃ ὁ Ἀντώνης.

— Μπορεῖ κι' αὐτό. Ἀλλὰ τόσῳ τὸ χειρότερο. Θὰ προτιμοῦσα χίλιες φορὲς μίαν ἀπάντησιν, ποῦ νὰ μοῦ ἀναγγέλλῃ ἔστω τὴν προσεχῆ ἐπίσκεψιν ὁλοκλήρου φυλῆς, παρὰ νὰ ζῶ σὲ τέτοιαν ἀβεβαιότητα καὶ ἀγωνία.

— Ἐμένα θὰ μοῦ πῆτε, ἀκήντησεν ὁ Ἀντώνης· δὲν εἶνε παῖξε-γέλασε!...

Ἐπιτέλους, μίαν ἡμέραν, ἕνα πρωί, *ἡ Ἐδίθ ἤκουσεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ* ἀδελφοῦ της θόρυβον διαβολικόν.

Ἐνόμισεν, ὅτι ὁ Αὔγουστος ἐκυνηγοῦσε κανένα ποντίκι, καὶ ἔτρεξε νὰ ἴδῃ.

— Τί συμβαίνει ; ἠρώτησεν ἀπὸ τὴν θύραν, διότι ἡ ὑπόθεσίς της διεφεύσθη ἀμέσως ὑπὸ τοῦ θεάματος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐμπρός της.

— Ἐσώθηκα ! ἐσώθηκα ! ἐσώθηκα ! ἐτραγουδοῦσεν ὁ Αὔγουστος, μὲ φωνήν, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τίποτε τὸ μουσικόν, ἦτο ὅμως ἠχηρὰ καὶ φαιδρά, μὲ ὅλα της τὰ *φάλτσα*.

Συγχρόνως, σείων μίαν ἐπιστολήν, ἐχόρευε πέριξ τῆς τραπέζης ἕνα χορὸν τρελλότερον ἀκόμη τοῦ ἄσματός του.

Στηρίζων τὴν ράχιν εἰς τὸ παράθυρον, ὁ Ἀντώνης ἦτο λιγωμένος ἀπὸ τὰ γέλια.

Παρεκκλίνων τῆς τροχιᾶς του, ὁ Αὔγουστος ἐλοξοδρόμησε πρὸς τὴν ἀδελφήν του, καὶ πάντοτε τὰ φάλλων, πάντοτε χοροπηδῶν, πάντοτε σείων τὴν ἐπιστολήν του :

— Ἡ τελευταία ! Ἐννοεῖς, Ἐδίθ ; ἡ τελευταία !..

Ἡ νεᾶνις εἶχε καθήσῃ εἰς τὸ προχειρότερον κάθισμα. Καὶ ὅταν ὁ Αὔγουστος ἐκουράσθη, κατέπεσε καὶ αὐτὸς ἀσθμαίνων εἰς μίαν καρέκλαν κ' ἐκύτταξε τὴν ἀδελφήν του γελῶν.

— Πάει κι' αὐτό, εἶπεν, ἐγλύτωσα.

— Φθάνει τώρα νὰ μὴν ξαναρχίσῃς, παρετήρησεν ἡ Ἐδίθ.

— Ἐγώ ; νὰ ξαναρχίσω ; καὶ γιὰ ποιὸν μὲ παίρνεις ; διεμαρτυρήθη ὁ Αὔγουστος· στάσου νὰ σοῦ δείξω τί κάμνω τώρα.

Ἴσως οἱ βέβηλοι θὰ ἐπίστευαν εὐκόλως, ὅτι ὁ Αὔγουστος, ἀπογοητευθεὶς ἀπὸ αὐτὴν τὴν περιπέτειαν, ἐγκατέλειψε διὰ παντὸς τὰ γραμματόσημά του. Ἀλλ' οἱ σοβαροὶ συλλέκται, ὅσοι συλλέγουν ἐμπαθῶς παλαιὰ βιβλία, παλαιὰς εἰκόνας, κομβία, κουτιὰ τῶν σπίρτων, δελτάρια, γραμματόσημα, καὶ ὅ,τι ἄλλο,—αὐτοὶ οἱ μανιώδεις συλλέκται θὰ ἐμειδίων δυσπίστως, ἐὰν προσεπαθοῦμεν νὰ τοὺς πείσωμεν, ὅτι ὁ Αὔγουστος ἐθεραπεύθη. Δὲν θεραπεύεται κανεὶς εὐκόλως ἀπὸ τὴν εὐχάριστον αὐτὴν ἀσθένειαν, τὰ δὲ ἐμπόδια μᾶλλον ἐνδυναμόνουν τὸ πάθος.

Οὕτω καὶ ὁ Αὔγουστος δὲν ἐθεραπεύθη διόλου. Ἐξακολουθεῖ μὲ τὸν πρῶτον του ζῆλον νὰ συλλέγῃ γραμματόσημα καὶ νὰ πλουτίζῃ τὴν πλουσίαν συλλογήν του. Μόνον ἡ μέθοδός του μετεβλήθη. Δὲν ὁμοιάζει διόλου μ' ἐκείνην, ἡ ὁποία τῷ ἐστοίχισε τόσον !...

Τώρα, βλέπετε, ἀπέκτησε τὴν πεῖραν, ἡ ὁποία τῷ ἔλειπεν, καὶ ἐνεργεῖ μὲ φρόνησιν, μὲ περίσκεψιν, μὲ δεξιότητα καὶ μὲ τιμιότητα.

Καὶ ἐν πρώτοις, ἐτύπωσεν ἐπὶ τῶν φακέλλων του τὸνομά του καὶ τὴν διεύθυνσίν του, διὰ νὰ τῷ ἐπιστρέφωνται ἀσφαλέστερον αἱ ἐπιστολαὶ μὲ τὰ ποθητὰ ἐνάριθμα γραμματόσημα. Διὰ τὴν περίπτωσιν δέ, καθ' ἣν *μία ἐξ αὐτῶν* θὰ ἔφθανεν εἰς χεῖρας τοῦ φανταστικοῦ παραλήπτου, ἐφρόντισε νὰ μεταβάλῃ τὸ κείμενον τῆς ἐγκυκλίου. Τώρα ἔγραφεν ἁπλῶς, εἰλικρινῶς,—καὶ στερεοτύπως πρὸς ὅλους,— ὅτι ἦτο συλλέκτης γραμματοσήμων καὶ μετεχειρίζετο αὐτὸ τὸ τέχνασμα χάριν τῶν ἐναρίθμων, ἐπωφελεῖτο δὲ τῆς εὐκαιρίας, διὰ νὰ προτείνῃ ἀνταλλαγήν.

Εἶδα ἐσχάτως τὸ Λεύκωμά του. Ἐπείσθην δέ, ἀκόμη μίαν φοράν, ἀπὸ τὸν πλοῦτον τῶν γέων του ἀποκτημάτων, ὅτι ἡ καλλιτέρα διπλωματία εἶνε ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἐξασκεῖ τώρα ὁ Αὔγουστος, χωρὶς νἀπομακρύνεται διόλου ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ «ΕΞΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΡΠΑΝΩΦ»

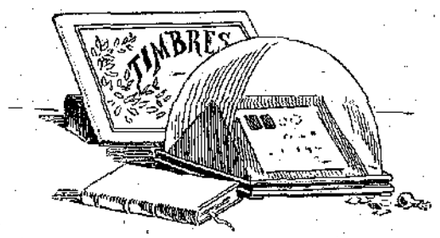

«Τὴν ὑαλίνην σφαῖραν, ἡ ὁποία ἐπροστάτευεν, ὡς κειμήλιον...» (Σελ. 397, στ. γ'.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΡΑΧΜΗ ΚΑΙ ΦΡΑΓΚΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ βεβαίως, ὅτι ἡ συνδρομὴ ὅλων τῶν περιοδικῶν καὶ τῶν ἐφημερίδων τοῦ κόσμου, εἶνε κατά τι ἀκριβωτέρα διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Ἐξαφνα ἡ συνδρομὴ τῆς Διαπλάσεως, ἡ ὀκτάδραχμος, εἶνε διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν *φράγκα* χρυσᾶ δέκα. Καὶ τοῦτο, διότι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐξωτερικοῦ στοιχίζουν περισσότερον. Ἐνῷ παρα*δείγματος χάριν*, εἰς συνδρομητὴς τῶν Ἀθηνῶν ἢ τῶν Πατρῶν ἀπαιτεῖ δαπάνην, διὰ τὰ 52 φύλλα του, μόνον 52 λεπτά, εἰς συνδρομητὴς τῆς Αἰγύπτου ἢ τῆς Ρωσσίας ἀπαιτεῖ δρ. 2,60. Μία διαφορὰ κάτι μεγαλητέρα ἀπὸ 2 δραχμάς, ὅσον δηλαδὴ διαφέρει περίπου καὶ ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἀπὸ τὴν συνδρομὴν τοῦ Ἐσωτερικοῦ.

Ὅταν τὸ φράγκον ἦτο ὑψωμένον,— πρὸ ἐτῶν,— μερικοὶ συνδρομηταὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ εὗρισκαν τὴν διαφορὰν μεγάλην καὶ ἄδικον. Καὶ ἐνθυμοῦμαι πόσον ἐκοπίαζεν ἡ καλυμένη ἡ Διάπλασις διὰ νὰ τοὺς πείθῃ ὅτι ἦτο τὸ σωστόν.

— Τί σᾶς μέλει, τοὺς ἔλεγεν, ἂν διὰ τὸ φράγκον ποῦ μοῦ στέλλετε, ἐγὼ θὰ εἰςπράξω δρ, 1,30, ἢ 1,40, ἢ 5 ; Διὰ σᾶς δὲν εἶνε τὸ ἴδιον ; Χάνετε τίποτε ἂν κερδίσω ἐγώ ; Καὶ ἂν τὸ φράγκον σας δὲν τὸ χαλάσω ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ τὸ στείλω εἰς τὴν Εὐρώκην, δι' εἰκόνας, διὰ χαρτί, διὰ βιβλία κτλ. ; Τότε καὶ δι' ἐμὲ δὲν θὰ εἶνε τὸ *ἴδιον ; Ἔπειτα, πῶς νὰ κανονίζω* κάθε τόσον τὴν συνδρομὴν μὲ τὴν αὐξομείωσιν τοῦ χρυσοῦ ; Μπορῶ νὰ ἔχω ἄλλην συνδρομὴν διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ὅταν τὸ φράγκον ἔχῃ 1,30, καὶ ἄλλην ὅταν ἔχῃ 1,35, καὶ ἄλλην ὅταν ἔχῃ 1,25 ; Ἐγὼ βάζω δύο φράγκα παρακάνω διὰ τὰ ταχυδρομικά, καὶ ὑποθέτω ὅτι φράγκον καὶ δραχμὴ εἶνε τὸ ἴδιον. Σήμερον ἡ διαφορὰ εἶνε 30 τοῖς ἑκατόν, αὔριον θὰ εἶνε δέκα, μεθαύριον πέντε...Καὶ ἄν, ὅπως εἶνε βέβαιον, ἔλθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ φράγκον θὰ ἐξισωθῇ μὲ τὴν δραχμήν ;

Καὶ ἰδού, αὐτὴ ἡ ἡμέρα ἦλθεν ! Ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν κατέβαινε τὸ φράγκον, κατέβαινε, καὶ ἐπιτέλους ἔφθασε τὴν δραχμήν. Ἀπὸ τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἔχομεν *ἰσοτιμίαν*, καθὼς τὴν λέγουν οἱ οἰκονομολόγοι. Τὰ δέκα χρυσᾶ φράγκα τῆς συνδρομῆς σας, ἀγαπητοί μου Ἐξωτερικοί, εἶνε ἀκριβῶς *δέκα χάρτιναι δραχμαί. Δύο δραχμαὶ* παραπάνω, τὰς ὁποίας ἀπαιτοῦν τὰ ταχυδρομικά. καὶ τίποτε ἄλλο διὰ τὴν Διάπλασιν. Ἔλειψε πλέον κάθε διαφορά.

Καὶ αὐτὸ εἶνε καλὸν ἢ κακόν ; Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν τόπον ἐν γένει, διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀποταθῆτε εἰς τοὺς οἰκονομολόγους. Ἀλλ' ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὴν Διάπλασιν, μάθετε ὅτι ἡ πτῶσις τοῦ χρυσοῦ σήμερον τὴν ζημιόνει. Εἰσπράττει ὀλιγώτερα, ἐνῷ εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ ἐξοδεύῃ τὰ ἴδια. Ἑπομένως ζημία. Ἕνας λόγος διὰ νὰ τὴν ἀγαπᾶτε ἀκόμη περισσότερον, καὶ διὰ νὰ ξεσπαθόνετε ὑπὲρ αὐτῆς μὲ περισσότερον ζῆλον. Διότι,— τὸ ἐννοεῖτε,— μόνη ἡ αὔξησις τῶν συνδρομητῶν, τῆς κυκλοφορίας, εἰμπορεῖ νὰ ἐξουδετερώσῃ αὐτὴν τὴν ζημίαν, νὰ κάμῃ τὴν Διάπλασιν νὰ εἰςπράττῃ καὶ τώρα τόσα, ὅσα εἰσέπραττεν ἄλλα χρόνια, ποῦ τὸ φράγκον ἦτο τόσον ὑψωμένον.

Τί εὐτυχής, ἀλήθεια, ἐποχὴ δι' ὅσους ἐλάμβαναν χρήματα ἀπὸ Ἐξωτερικόν ! Μία ἀγγλικὴ λίρα παραδείγματος χάριν, ἦτο τότε...ὁλόκληρος περιουσία. Ἀλλὰ καὶ ἀντικείμενον περιεργείας ἀξιοθέατον διὰ τοὺς Ἀθηναίους. Ὁ κ. Πλάτων Δρακούλης, ὁ γνωστὸς Ἕλλην φιλόσοφος, διηγεῖται ὅτι μίαν φοράν, πρὸ ἐτῶν, ποῦ εἶχεν ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔζησεν ἐδῶ ὀκτὼ ὁλοκλήρους ἡμέρας...ἐπὶ καταναγκαστικῇ πιστώσει. Εἶχεν εἰς τὴν τσέπην του μίαν ἀγγλικὴν λίραν, τὴν ὁποίαν ἐπεδείκνυεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εἰς τὸ καφενεῖον, εἰς τὸ κουρεῖον, παντοῦ. Οἱ ὑπηρέται ὄχι νὰ τὴν χαλάσουν δὲν ἐτολμοῦσαν, ἀλλ' οὔτε νὰ τὴν ἐγγίσουν, καὶ ἔντρομοι ἔσπευδον νὰ ἐρωτήσουν τὸν προϊστάμενον περὶ τοῦ πρακτέου. Ὁ προϊστάμενος ἐπλησίαζεν, ἔβλεπε καὶ αὐτὸς τὴν λίραν μετὰ θαυμασμοῦ, καὶ ἔλεγε :

— Δὲν πειράζει, κύριε Δρακούλη... δὲν ξέρουμε πόσο ἔχει ἡ ἀγγλικὴ λίρα... ἄμα τὴ χαλάσετε, μᾶς πληρώνετε.

Ἐπιτέλους, τὴν καραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὁ κ. Δρακούλης ἐκεκαλέσθη τὴν ἐπέμβασιν ἑνὸς σαράφη τῆς ὁδοῦ Αἰόλου. Ἔμεινε δὲ κατάπληκτος ἐνώπιον, ὄχι μόνον τῆς ρυπαρότητος, ἀλλὰ καὶ τοῦ πλήθους τῶν χαρτίνων δραχμῶν τὰς ὁποίας τοῦ ἔδωσαν εἰς ἀντάλλαγμα.

— Οὔτε κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω πόσες ἦταν, διηγεῖται. Ξεύρω μόνον ὅτι ἐπλήρωσα ὅλα μου τὰ χρέη τῶν ὀκτὼ ἡμερῶν, καὶ μοῦ ἔμεινε καὶ μία δραχμὴ διὰ τὸν βαρκάρην ποῦ μ' ἐκῆγε στὸ βαπόρι.

Διὰ νὰ μὴ παραξενευθῆτε, σᾶς λέγω

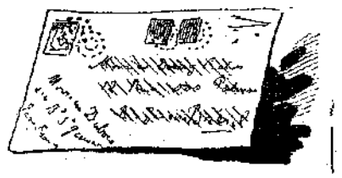

Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΥΜΝΟΣ

Πᾶν Ἔθνος ἐπὶ Γῆς
Μίσ φρουρεῖ Ἀσπὶς
Εἷς μόνος Νοῦς.
Αὐτόνομοι λαοί,
Ζῶμεν ὡς ἀδελφοί
Ἐν ἀλληλοτιμῇ,
Αἰὼν χρυσοῦς !

Ἓν Κράτος, μία Φυλή,
Ἓν γένος, μί' Ἀρχὴ
Καὶ εἷς Θεός.
Ἕνας πολιτισμός,
Παντοῦ Ἀνθρωπισμός,
Τῶν νόμων ὁ θεσμός,
Ἀδελφισμός.

[Ἐκ τῆς «ΕΡΕΥΝΗΣ» τοῦ κ. ΑΡΑΚΟΥΔΗ. Ἴδε σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν.]

ὅτι τότε τὸ φράγκον εἶχε σχεδὸν δύο δραχμάς, προσθέτω δὲ ὅτι ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ κ. Δρακούλης ἦτο φυτοφάγος, ὥστε διὰ τὰ γεύματά του δὲν ἐξώδευε πολλά.

Σήμερον ὅμως βεβαίως δὲν θὰ τοῦ ἔφθανε μία ἀγγλικὴ λίρα δι' ὀκτὼ ἡμέρας. Διότι σήμερον μία χρυσῆ λίρα, στιλπνή, κομψή, ὡράία, θαυμασία, ἀξίζει ὅσον καὶ ἓν εἰκοσιπεντάδραχμον χάρτινον, τὸ πλέον τριμμένον, λερωμένον, γεμάτον μικρόβια, ἐλεεινόν. Δὲν εἶνε ἀδικον αὐτό; Καὶ ὅμως!...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἡ Μαριγούλα καὶ ὁ φίλος της Γῶγος ἔχουν πολὺ σπουδαία δουλειά. Πολεμοῦν νὰ ξετρυπώσουν ἕνα σκαντζόχερα, ποῦ χώθηκε κάτω ἀπὸ τὴ ντουλάπα,—ἕνα χαριτωμένο σκαντζοχεράκο, ποῦ τοὺς τὸν ἔφερε τὸ πρωῒ ὁ Νῖκος, ὁ θεῖος τῆς Μαριγούλας, καὶ ποῦ τὸν ἐβάπτισαν *Ἀγκαθάκη*.

Μιὰ στιγμὴ ποῦ τὸν εἶχαν ἀφίσῃ μονάχο, ὁ Ἀγκαθάκης ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ εἰς τὸ δωμάτιον, ἀποζητῶν χωρὶς ἄλλο τὸ λειβάδι του, τὰ χόρτα του, τὴν πρασινάδα του. Ἔτσι ἐτρύπωσε 'στὴ ντουλάπα. Καὶ τώρα ἡ Μαριγούλα, πεσμένη μπρούμυτα στὸ πάτωμα, ξαναμμένη, ξεκτενισμένη, κουνεῖ ἐκεῖ ἀπὸ κάτω ἕνα μεγάλο μπαστοῦνι, γιὰ νὰ διώξῃ τὸν Ἀγκαθάκη ἀπὸ τὸ καταφύγιό του. Ὁ Ἀγκαθάκης ὅμως δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ κουνήσῃ. Ὁ Γῶγος τότε συμβουλεύει:

— Βλέπεις, Μαριγούλα; μὲ τὴ βία δὲν κάνουμε τίποτε. Τοὺς ξέρω ἐγὼ τοὺς Ἀγκαθάκηδες: δὲ βγαίνουν, ἂν δὲ τὸ θελήσουν μοναχοί τους. Λέγω λοιπὸν νὰ κρυφτοῦμε πίσω ἀπὸ τοὺς μπερντέδες. Καὶ νὰ ἰδῇς, ποῦ ἅμα θαρρέψῃ πῶς ἐφύγαμε, ὁ Ἀγκαθάκης θὰ ξετρυπώσῃ.

Αὐτὸ δὲν τὴν διασκεδάζει καθόλου τὴν Μαριγούλα, νὰ σταθῇ ἀκίνητη καὶ βουβὴ τόσην ὥρα πίσω ἀπὸ ἕνα μπερντέ...τί δὲν κάμνει ὅμως κανείς, γι' ἀγάπη ἑνὸς σκαντζοχεράκου; Καὶ ἡ Μαριγούλα τὸ ἀποφασίζει... Τσιμουδιά!...Περνᾷ ἕνα τέταρτο... Ὁ Ἀγκαθάκης δὲν κουνιέται... Ἡ Μαριγούλα χάνει τὴν ὑπομονή, καὶ νεύει ἀπελπισμένη στὸ Γῶγο, ποῦ ἥσυχα-ἥσυχα φτειάνει ἕνα χάρτινο πετειαράκι.

Τελοσπάντων!... Μιὰ μαύρη μουρίτσα, δυὸ γυαλιστερὰ ματάκια παρουσιάζονται στὴν ἄκρη τῆς ντουλάπας. Ὁ Ἀγκαθάκης βγαίνει!... Ἄσχημα ὅμως τὴν ἔχει, γιατί ἀμέσως μὲ φωνὲς καὶ μὲ γέλια, ὁρμοῦν κατ' ἐπάνω του καὶ τὰ δυὸ παιδιά. Κακόμοιρε Ἀγκαθάκη! Ὅσο καὶ ἂν καμπουριάζῃς, ὅσο καὶ ἂν σηκώνῃς τἀγκάθια σου, ὅσο κι' ἂν κρύβῃς μοῦτρα καὶ πόδια σου, τὰ παιδιὰ σ' ἔχουν πιᾷ στὴν ἐξουσία τους καὶ θὰ σὲ κάμουν τώρα, θέλωντας καὶ μή, νὰ λάβῃς μέρος 'ς ὅλα τους τὰ παιχνίδια!

— Νὰ παίξουμε τοὺς ἀγριανθρώπους. Ὁ κῆπος θὰ εἶνε τὸ παρθένον δάσος καὶ ὁ Ἀγκαθάκης τὸ φοβερὸν θηρίον!

Αὐτὰ προτείνει ὁ Γῶγος, καὶ ἡ Μαριγούλα ἐπιδοκιμάζει.

Βγαίνουν καὶ οἱ τρεῖς στὸν κῆπο.

Τώρα πρέπει νὰ μεταμορφώσουν τὸν Ἀγκαθάκην εἰς «φοβερὸν θηρίον». Χωρὶς δισταγμό, ἡ Μαριγούλα πηγαίνει καὶ φέρνει ἕνα μεγάλο μπουκάλι μελάνι. Καὶ ὁ Γῶγος, ἀφοῦ τοῦ κόλλησεν ἐπιτήδεια 'στὸ κεφάλι δυὸ κόκκινα πτερὰ ἀπὸ τὸ καπέλλο τῆς Κικῆς,—τῆς κούκλας τῆς Μαριγούλας,—παίρνει τὸ μπουκαλάκι καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ ἀδειάζῃ ἐπάνω του.

«Ὁ δυστυχισμένος Ἀγκαθάκης διαμαρτύρεται...» (Σ. 400, στ. β'.)

Ὁ δυστυχισμένος Ἀγκαθάκης διαμαρτύρεται, φουσκόνει, ζαρόνει, γίνεται μπάλα. Μὰ τοῦ κάκου! Ὁ Γῶγος καὶ ἡ Μαριγούλα ἐξακολουθοῦν νὰ τοῦ χύνουν μελάνι, νὰ τὸν βρέχουν, νὰ τὸν βάφουν, νὰ τὸν μαυρίζουν ἀλύπητα. Σὲ λίγο,—ἀποτέλεσμα θαυμάσιο!— ὁ Ἀγκαθάκης δὲν εἶνε πιὰ σκαντζόχερας, παρὰ μιὰ μικρὴ σφαῖρα ὁλόμαυρη, ὑγρή, ποῦ ἀφίνει 'στὸ διάβα της μιὰ μαύρη γραμμή,—γιατί τὸ δυστυχισμένο ζῷον πολεμάει νὰ φύγῃ, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δημίων του, ἢ καλλίτερα ἀπὸ τὰ πόδια, γιατί τώρα χορεύουν τριγύρω του μὲ φωνὲς τὸν πιὸ τρελλὸ χορὸ ἀγριανθρώπων!

— *Γῶγο! Μαριγούλα! ποῦ εἶστε;* Ποιὸς φωνάζει; Ἡ μαμμὰ τῆς Μαριγούλας... Ἡ Μαριγούλα ὅμως δὲν τολμᾷ νὰ παντήσῃ... Μετανοημένη γιὰ τὸ ὡραῖό της κατόρθωμα, κάθεται 'στὰ χόρτα καὶ σκουπίζει τὸ μουντζουρωμένο της πρόσωπο μὲ μιὰ ποδιὰ ἀκόμη πιὸ μαύρη.

Ὁ Γῶγος πρέπει τώρα νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ἀταξία. Καὶ τὸ κάμνει μὲ γενναιότητα, γιατί ὁ Γῶγος εἶνε ἀνθρωπάκος ποῦ ἔχει τὸ θάρρος τῶν πράξεών του.

Ἡ μαμμά;... Τῆς ἔρχεται, ἀλήθεια, νὰ γελάσῃ, ἀλλὰ πρέπει νὰ κάμῃ τὴν αὐστηρή:

— Μπορεῖς νὰ πηγαίνῃς τώρα, Γῶγο, τοῦ λέγει. Ὅλη αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα ἡ Μαριγούλα, γιὰ τιμωρία, δὲ θὰ παίξῃ μαζί σου.

— Ἀμὲ ὁ Ἀγκαθάκης; ρωτᾷ μὲ κλάμματα ἡ Μαριγούλα.

— Καὶ τὸν Ἀγκαθάκη θὰ τὸν ἀφίσω νὰ φύγῃ ἀμέσως. Σύ, Μαριγούλα, ἔτσι ὅπως εἶσαι, θὰ πᾷς 'στὸ χωριὸ νὰ μοῦ ἀγοράσῃς ἕνα μπουκάλι μελάνι, καὶ θὰ τὸ πληρώσῃς ἀπὸ τὸν κουμπαρᾶ σου!

Ποιὸς εἶνε ντροπιασμένος; Ἡ Μαριγούλα. Καὶ ποιὸς εἶν' εὐτυχισμένος σὰν βασιληᾶς; Ὁ Ἀγκαθάκης! Ἐστέγνωσε τώρα. Εἶνε ἀκόμη λιγάκι μαῦρος καὶ πεινασμένος. Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Εἰς τὸ λειβάδι του θὰ χορτάσῃ καὶ θὰ ξεβάψῃ γρήγορα. Καὶ ἔπειτα θὰ χῃ νὰ διηγῆται αὐτὴν τὴν περιπέτεια, μοναδικὴ βέβαια 'στὰ χρονικὰ ὅλου τοῦ Βασιλείου τῶν Σκαντζοχέρων!

Η ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ

ΠΡΟΒΑΤΑΚΙΑ

Πρὶν πάρει τὸ Σκοτάδι
Τ' ὡραῖο τὸ Δειλινό,
Νά, τὸ λευκὸ κοπάδι
Προβαίνει ἀπ' τὸ βουνό.
Καὶ μύρια κουδουνάκια
Τάκοῦς ποῦ ἀναφωνοῦν,
Πῶς τόσα προβατάκια
Στὶς στάνες τους κινοῦν...
Μὰ ἐκεῖ ψηλὰ ὡς ἠχοῦνε,
Πρὸς κάποιο ἑσπερινό,
Θαρρῶ, πὼς μὲ καλοῦνε
Κατὰ τὸν Οὐρανό,
Σὲ τόσες ἐκκλησοῦσες,
Σὰν πρόβατα λευκές,
Νἀκούσω προσευχοῦλες
Ἀγνές, ἀγγελικές...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΦΑΣΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ MARGUERITE PITPOIÈ]

Α'.

— Βοήθεια! Κύριε ἀστυνόμε, βοήθεια!.. Αὐτὸς ὁ κακοῦργος ὁ Φασουλῆς δὲν ἔννοεῖ νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα νὰ μπῶ 'στὸ σπίτι μου!.. Βοήθεια! βοήθεια!

Καὶ ἐνῷ ὁ Περικλέτος καὶ ὁ Ἀστυνόμος—τὰ ἀνδρείκελλα,—προσεπάθουν νὰ βιάσουν τὴν θύραν, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς σκηνῆς παρουσιάζεται ἐξαφνα ὁ εἰρημένος Φασουλῆς καὶ τοὺς ἀρχίζει 'στὸ ξύλο μ' ἕνα μπαστοῦνι, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον πάντοτε εὐχαριστεῖται ὅταν τὴν παθαίνῃ ἡ ἐξουσία.

Μὴ φαντασθῆτε ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία, ὅπου οἱ Φασουλῆδες, φοροῦντες μεταξωτὰ καὶ βελουδένια, ἔχουν ὡς θεατὰς μικροὺς κυρίους καὶ μικρὰς δεσποινίδας, συνοδευομένας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας των.

Ὄχι. Ἐδῶ ὁ πτωχὸς Φασουλῆς, κουρελιάρης, ἔχει στήσῃ τὸ θεατράκι του εἰς ἕνα σταυροδρόμι, ὁπου ἡ λαντέρνα τοῦ «μουσικοῦ» του μόλις καὶ μετὰ βίας προσελκύει μερικοὺς περιέργους. Οὔτε ὑπάρχει κἂν σχοινί, διὰ νὰ χωρίζῃ τὴν πρώτην θέσιν ἀπὸ τὴν δευτέραν, τοὺς πληρωμένους ἀπὸ τοὺς τζαμπατζῆδες. Ὅλοι οἱ θεαταὶ εἶνε ἴσοι: πρὸ τῶν εὐφυολογημάτων, μᾶλλον ἢ ἧττον ἐπιτυχῶν, τὰ ὁποῖα ἀπαγγέλλουν οἱ ξύλινοι ἠθοποιοί. Ἐὰν μείνουν εὐχαριστημένοι, ὅσοι τοὐλάχιστον ἔχουν εἰς τὴν τσέπην των δεκάρες, θὰ ρίψουν ἀπὸ μίαν εἰς τὸν δίσκον, τὸν ὁποῖον θὰ βγάλῃ μετ' ὀλίγον ὁ παλῃάτσος. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ εἴσπραξις τοῦ πτωχοῦ θεατρόνου ἐπρομηνύετο μᾶλλον ἰσχνή, τὸ ψυχρὸν ἐκεῖνο ἀπόγευμα τοῦ Δεκεμβρίου καὶ εἰς τὴν πτωχοτέραν συνοικίαν τῆς μεγάλης πόλεως.

Καὶ ἐνῷ τὸ μπαστοῦνι, ἔμπροσθεν τῆς σκηνῆς, ἐξακολουθεῖ εὐσυνειδήτως τὸ ἔργον του, οἱ θεαταὶ μαντεύουν τὸ φοβερὸν ρύγχος τοῦ «θεριοῦ», τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ τιμωρήσῃ τὰ κακουργήματα τοῦ Πουλτσινέλλα καὶ τοῦ φίλου του. Αἰσθάνονται ἀπὸ τώρα τὸ ἡδονικὸν ἐκεῖνο ρῖγος, τὸ ὁποῖον μᾶς προξενεῖ ὁ φόβος, ὅταν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν διατρέχομεν κανένα κίνδυνον. Παιδιὰ καὶ κορίτσια συνενόνουν τὰ χονδρά των κόκκινα χέρια μὲ μίαν φρικίασιν, πλήρη ἀγωνίας καὶ χαρᾶς... Τί εὐτυχία ὅταν θὰ ἰδοῦν ἐπιτέλους ὅλους ἐκείνους τοὺς κατεργάρεους νὰ φαγωθοῦν ἀπὸ τὸ θεριό! Τί εὐχαρίστησις ὅταν θἀκούσουν τὰ στριγγὰ ξεφωνητά των, πρὸς τὰ ὁποῖα θἀντάποκρίνωνται τὰ εὔθυμα γέλια τοῦ πλήθους!..

Μεταξὺ τῶν ρακενδύτων παιδίων, ἕνα κοριτσάκι μὲ ὠχρὸν πρόσωπον, μὲ κόκκινα μάτια,—μᾶλλον ἀπὸ παλαιὰ κλάμματα παρ' ἀπὸ τὸ ψύχος,—παρηκολούθει μὲ μεγάλην προσοχὴν καὶ συγκέντρωσιν τὴν παράστασιν τῶν ἀνδρείκελλων. Ὁσάκις ἡ ἱλαρότης τοῦ πλήθους ἔφθανεν εἰς τὸ κατακόρυφον, ἡ μικρὰ μόλις διέστελλε τὰ μαραμένα χείλη της εἰς ἓν μειδίαμα, καὶ ἀμέσως τὸ προσωπάκι της ἀνελάμβανε τὴν μελαγχολικήν του ἔκφρασιν, ἐνῷ τὰ μάτια της, ἀποσπώμενα ἀπὸ τὸ ἑλκυστικὸν θέαμα, ἐστρέφοντο πρὸς ἓν ὑψηλὸν παράθυρον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ θεάτρου.

Τί ἐζητοῦσε ἐκεῖ-ἐπάνω; Τίποτε βέβαια δὲν ἠμποροῦσε νὰ διακρίνῃ ἀπὸ τόσην ἀπόστασιν. Οὔτε οἱ κρότοι τοῦ δρόμου δὲν θὰ ἔφθαναν ἕως εἰς τὴν σοφίταν ἐκείνην, οἱ δὲ δυστυχεῖς, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσαν ἐκεῖ, δὲν θὰ εἶχαν ἄλλην θέαν ἀπὸ τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν μὲ τὸ μονότονον στακτερόν των χρῶμα, καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἀλλ' ἕνα οὐρανὸν ἐπίσης στακτερόν, ἐπίσης σκυθρωπόν, σκεπασμένον ἀπὸ μαῦρα σύννεφα χιονοφόρα.

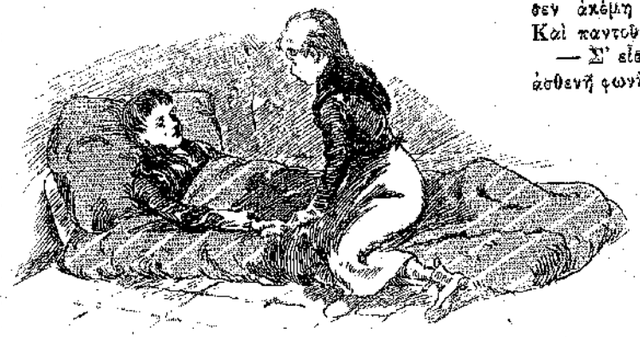

«Νὰ μὲ καταιβάσῃς;..Μὰ μπορεῖς ἐσύ;» (Σελ. 401, στ. γ'.)

Καὶ ὅμως, πρὸς ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν ἡ μικρὰ Μαριέττα ἔστρεφε διαρκῶς μακρὰ βλέμματα ἀγωνιώδη.

— Θὰ βαστάξῃ ἀκόμη πολύ; ἠρώτησεν ἐπιτέλους, μὴ ἀντέχουσα πλέον, ἕνα μεγάλο παιδί, τοῦ ὁποίου ἡ θορυβώδης εὐθυμία ὑπερέβαινε κάθε ὅριον.

— Μὰ νὰ ἰδοῦμε, ἀπήντησε τὸ παιδὶ μὲ ὕφος σπουδαῖον. Ὡς τώρα δὲν ἐσκότωσαν παρὰ τὸν Περικλέτο. Πρέπει ἀκόμη νὰ σφάξουν τὸν ἀστυνόμο καὶ νὰ σκοτώσουν τοὺς χωροφυλάκους. Ὕστερα πάλι θὰ δικάσθοῦν καὶ θὰ τοὺς φάγῃ ὁ κροκόδειλος. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ βαστάξῃ ἀκόμη ἀρκετὴ ὥρα.

Τότε, σιγὰ-σιγά, διὰ νὰ μὴν ἐνοχλήσῃ κανένα, ἡ Μαριέττα διέσχισε τὰς τάξεις τῶν θεατῶν, καὶ χωρὶς νὰ ρίψῃ οὔτε βλέμμα πρὸς τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον ἀποφασιστικῶς ἐγκατέλειπεν, ὥρμησε πρὸς τὴν μεγάλην οἰκίαν, ἡ ὁποία ἐστέγαζε τόσας ἀθλιότητας.

Χωρὶς νὰ σταθῇ διόλου, ἀνέβη εἰς τὸ ἕκτον πάτωμα, εἰς τὴν σοφίταν, καὶ ἀσθμαίνουσα ὤθησε τὴν θύραν τῆς πτωχοτέρας κατοικίας.

Ὦ, τί μικρόν, τί στενόχωρον, τί πένθιμον ἦτο τὸ δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον εἰσῆλθεν ἡ Μαριέττα!.. Τὰ πάντα ἀπέπνεον τὴν δυστυχίαν, τὴν ἀθλιότητα. Κρεββάτια δὲν ὑπῆρχον, παρὰ μόνον δύο στρώματα, εἰς ἓν τῶν ὁποίων ἦτο ἐξηπλωμένον ἓν ἄρρωστον ἀγοράκι, ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἐτῶν. Ἔπιπλα δὲν ὑπῆρχον, παρὰ μόνον μία τράπεζα χωλή, μ' ἕνα κομμάτι ψωμὶ ἐπάνω, τόσον σκληρόν, ὥστε τὰ παιδιὰ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὸ κόψουν. Οὔτε καθίσματα, οὔτε μαγειρικὰ σκεύη· ἡ δὲ ἑστία, σβυστὴ καὶ χαλασμένη, ἐμαρτύρει ὅτι δὲν ἐγνώρισεν ἀκέμη φωτιὰν αὐτὸν τὸν χειμῶνα. Καὶ παντοῦ ἀποφορὰ οἴνου δριμεῖα...

— Σ' εἶσαι, Μαριέττα; ἠρώτησε μὲ ἀσθενῆ φωνὴν τὸ ἀγοράκι.

— Ναί, ἐγώ, Ἀνδρῖκο. Ἄχ, νἄξερες τί ὡραῖα ποῦ εἶνε κάτου 'στὸ δρόμο. Ἕνας Φασουλῆς, φαντάσου, ἕνας θαυμάσιος Φασουλῆς, μὲ μουσική, μὲ χωροφύλακους, μὲ ἀστυνόμους, μὲ παλῃάτσους. Καὶ νά, τώρα θὰ βγῇ ἕνα θεριό, ἕνας κροκόδειλος, καὶ θὰ τοὺς φάγῃ ὅλους. Ἄχ, Ἀνδρῖκό μου, ἔπρεπε νὰ τἄβλεπες καὶ σὺ αὐτά...

Ὁ μικρὸς ἀναστέναξε.

— Ναί, ἤθελα πολύ, ἀπεκρίθη μὲ μελαγχολίαν, θλιβερωτάτην νὰ τὴν βλέπῃ κανεὶς εἰς παιδάκι τῆς ἡλικίας του· ἀλλὰ πῶς νὰ κάμω, ποῦ μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ περπατήσω;

— Ἄ μπᾶ! Θέλω νὰ ἰδῇς καὶ σύ. Εἶνε ἔκτακτο, σοῦ λέω. Ἄκουσε, Ἀνδρῖκο. Δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ περπατήσῃς, ἀφοῦ ὁ Φασουλῆς εἶνε 'δῶ ἀπὸ κάτω. Θέλεις νὰ σὲ καταιβάσω στὸ δρόμο; Αὐτὸ μόνο χρειάζεται.

Ἀστραπὴ χαρᾶς ἐφώτισε τὸ προσωπάκι τοῦ ἀρρώστου.

— Νὰ μὲ καταιβάσῃς;.. Μὰ μπορεῖς ἐσύ;.. Καὶ θὰ ἰδῶ τὸ Φασουλῆ; Καὶ θὰ γελάσω κ'ἐγώ; Ἄ!..

Πῶς κατώρθωσαν τὰ δυστυχῆ παιδία νὰ καταβοῦν ἀπὸ τὴν σοφίταν; Ποῖον θαῦμα, ποία ἀγάπη ἐκατονταπλασίασε τὰς δυνάμεις τῆς μικρᾶς Μαριέττας, καὶ τὴν ἔκαμε νἀνθέξῃ εἰς τὸ φορτίον, τὸ ἐλαφρὸν αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἀλλὰ τόσον βαρὺ δι' ἐκείνην; Πῶς ἔκαμαν, ὥστε νὰ εὑρεθοῦν, στηριζόμενοι ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἀπέναντι τοῦ θεατριδίου,

τὴν τραγικὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν, πληρόνοντες τὰ φρικτά των κακουργήματα, ὁ Πουλτσινέλλος καὶ ὁ φίλος του κατεβροχθίζοντο ὑπὸ τοῦ κροκοδείλου ;..

Ὁ Θεὸς μόνος τὸ γνωρίζει! . . Καὶ ὅταν, μετὰ μισὴν ὥραν, ὁ μικρὸς Ἀνδρίκος ἐκουβαλήθη πάλιν εἰς τὴν σοφίταν ἀπὸ τὴν κυρὰ-Φροσύνην, τὴν εὔσπλαχνον γειτόνισσαν, καὶ ἐξηπλώθη εἰς τὸ στρῶμά του, εἶχε λησμονήσῃ ὅλα του τὰ δεινά, καὶ τῶν γονέων του τὴν ἐγκατάλειψιν, καὶ τὴν κεῖνάν του, καὶ τὸ ψῦχος . . Κρατῶν εὐγνωμόνως τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς του, ἀνεπόλει μ' ἐνθουσιασμὸν τὰ θαυμάσια, τῶν ὁποίων ἡ ἀνάμνησις ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, μακρὰς καὶ θλιβεράς, θὰ τὸν ἀνεκούφιζε καὶ θὰ τὸν παρηγοροῦσε.

Β'.

. . . Παιδιὰ πολυαγαπημένα κ' εὐτυχισμένα, πῶς θὰ ἐφρίττατε ἂν ἐγνωρίζατε πόσα ἀδέλφια σας, πλασμένα τόσον ἁγνὰ καὶ τόσον τρυφερὰ ὅσον καὶ σεῖς, ζοῦν τὴν ἀθλιεστέραν, τὴν πλέον στερημένην ζωήν! . . Ἐὰν ἐμανθάνετε τὰς θλίψεις των, ἡ καρδία σας θὰ ἐγέμιζεν ἀπὸ οἶκτον πρὸς αὐτά, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀπὸ ζωηρὰν εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς γονεῖς σας, οἱ ὁποῖοι σᾶς διατηροῦν εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν στοργῆς καὶ εὐτυχίας.

Ἡ Μαριέττα καὶ ὁ Ἀνδρίκος δὲν ἐγνώριζαν οὔτε θωπείας οὔτε φιλήματα. Ὁ πατέρας των, μαραγκός, καὶ ἡ μητέρα των, πλύστρα, θὰ ἠμποροῦσαν ἂν ἤθελαν, νὰ τἀναθρέφουν καλά. Ἀλλ' εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ πατέρας, κατέπιν καὶ ἡ μητέρα, παρεδόθησαν εἰς τὸ κρασί, εἰς τὴν μέθην, καὶ ἀπὸ πτώσεως εἰς πτῶσιν, ἐβυθίσθησαν εἰς τὸ βάραθρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τίποτε πλέον δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ τοὺς ἐξεγείρῃ!

Ἀνέκανοι τώρα νὰ ἐργασθοῦν, οἱ μέθυσοι σύζυγοι ἐγύριζαν εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τὰς ἐξοχάς, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι μαζεύουν κουρέλια, παληοσίδερα καὶ χόρτα, διὰ νὰ τὰ πωλοῦν· ἀλλὰ πραγματικῶς διότι ἤθελαν νὰ πομακρύνωνται ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅσω τὸ δυνατὸν περισσότερον· πρῶτον διὰ νὰ πίνουν μὲ τὴν ἡσυχίαν των, καὶ ἔπειτα διὰ νὰ μὴν ὑποχρεώνωνται νὰ τρέφουν τὰ παιδιά των.

Τὰ μικρά, λησμονούμενα οὕτω ὁλοκλήρους ἑβδομάδας, δὲν ἔζοῦσαν πλέον παρὰ ἀπὸ ἐλεημοσύνην. Ἐνεδύοντο μὲ ἀποφόρια κουρελιασμένα, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐδιόρθωνεν ἡ κυρὰ-Φροσύνη, ἡ γειτόνισσά των, ὁ μόνος ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον ποὺ ἐφρόντιζε δι' αὐτά. Ἡ Μαριέττα περιήρχετο τὰ σπίτια τῆς γειτονιᾶς, ζητιανεύουσα ὀλίγον ψωμί. Συχνὰ ὅμως τὰ δυστυχῆ πλάσματα, στρυμωγμένα τὸ ἓν κοντὰ εἰς τὸ ἄλλον, διὰ νὰ ζεσταίνωνται ὀλίγον, ἐκοιμῶντο χωρὶς νὰ βάλουν εἰς τὸ στόμα των τίποτε...

Καὶ ὅμως, ἡ ἀθλία ἐκείνη τρώγλη ἐφωτίζετο ὑπὸ θείας ἀκτῖνος, ἡ ὁποία ἔκαμνε τὸν ἕνα νὰ ὑποφέρῃ εὐκολώτερα τοὺς πόνους του, καὶ τὴν ἄλλην τὰς κοπιώδεις ἐκδρομάς της, μὲ ἄνεμον, βροχὴν ἢ χιόνα . . . Ἦτο ἡ μεγάλη, ἡ ἀπέραντος ἀδελφικὴ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν τὰ ἐγκαταλελειμμένα παιδία ἠσθάνοντο ἀμοιβαίως.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ

[Εἰς τὴν Αὐτοβιογραφίαν τοῦ διασήμου ἀμερικανοῦ ὁμοριστοῦ Μάρκ Τουαίν ὑπάρχει τὸ κατωτέρω χαριτωμένον κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον νομίζομεν ὅτι εἰμποροῦν νὰ ἀναγνώσουν μὲ ἀπόλαυσιν καὶ οἱ νεαροὶ ἀναγνῶσται τῆς Διαπλάσεως. Εἶνε ἀνάμνησις ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Σούζης, τῆς προσφιλοῦς θυγατρὸς τοῦ συγγραφέως, τὴν ὁποίαν οἱ γο εἰς της εἶχον τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσουν εἰς ἡλικίαν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν]

Ὅταν ἡ Σούζη ἦτο ἑπτὰ ἐτῶν, πολλὲς φορὲς ἡ μητέρα της τῆς ἔλεγε: «Ἔλα, Σούζη, δὲν κάνει νὰ κλαῖς γιὰ τόσο μικρὰ πράγματα.»

Αὐτὸ ἔγινεν ἀφορμὴ μεγάλης σκέψεως διὰ τὴν μικρὰν Σούζη. Ἐρράγιζεν ἡ καρδούλα της διὰ πράγματα ποὺ τῆς ἐφαίνοντο τρομερὰ δυστυχήματα,—διὰ τὸ σπάσιμον ἑνὸς παιχνιδιοῦ, διὰ τὴν ματαίωσιν μιᾶς ἐκδρομῆς ἐξ αἰτίας τοῦ καιροῦ, διὰ τὸ πουτίκι ποὺ εἶχεν ἐξημερώσῃ καὶ ποὺ ἔπαιζε μαζί του, καὶ τῆς τὸ εἶχε πνίξῃ ἡ γάτα...Καὶ τώρα νά, ἐμάνθανεν ἐξάφνα ἀπὸ τὴν μητέρα της ὅτι ὅλ' αὐτὰ ἦσαν μικρὰ πράγματα!

Μὰ γιατί; Πῶς μετρεῖται τὸ μέγεθος τῶν συμφορῶν; Ποῖος εἶνε ὁ κανών; Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κάποιος τρόπος, διὰ νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὰ μεγάλα ἀπὸ τὰ μικρά. Ποῖος νόμος κυβερνᾷ αὐτὰς τὰς ἀναλογίας;

Ἐσκέφθη διὰ πολὺν καιρὸν τὸ πρόβλημα σοβαρά. Ἔβαλε τὰ δυνατά της νὰ τὸ λύσῃ, δύο, τρεῖς ἡμέρας ἐσυλλογίζετο,—ἀλλὰ τὸ πρόβλημα ἦτο δυνατώτερόν της καὶ τὴν ἐνίκησε. Ἐπιτέλους κατέθεσε τὰ ὅπλα καὶ ἐζήτησε βοήθειαν ἀπὸ τὴν μητέρα της:

— Μαμμά, ποιὰ εἶνε λοιπὸν τὰ μικρὰ πράγματα;

Ἡ ἐρώτησις, εἰς τὴν ἀρχήν, ἐφάνη ἁπλουστάτη. Πρὶν ὅμως ἔλθῃ ἡ ἀπάντησις, ἀπρόσκοπτοι δυσκολίαι παρουσιάσθησαν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς μητέρας. Αἱ δυσκολίαι ἐμεγάλοναν, ἐπλήθαιναν. Ὅπως ἐνίκησε τὴν κόρην, τὸ πρόβλημα ἐνικοῦσε τώρα καὶ τὴν μητέρα. Καὶ ἡ προσπάθεια τῆς λύσεως ἐσταμάτησεν ἀποτόμως.

Τότε ἡ Σούζη ἐδοκίμασε νὰ διευκολύνῃ τὴν μητέρα της μ' ἕνα παράδειγμα. Τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ μητέρα ἑτοιμάζετο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ ἐμπορικά, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἐπρόκειτο νὰ γοραστῇ καὶ τῆς Σούζης ἕνα φεύτικο ρολόγι, ποὺ τῆς τὸ εἶχεν ὑποσχεθῇ πρὸ καιροῦ.

— Ἂν ξεχνοῦσες τὸ ρολόγι, μαμμά, αὐτὸ θὰ ἦταν μικρὸ πρᾶγμα;

Δὲν τὴν ἔμελε διὰ τὸ ρολόγι, διότι ἤξευρε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ μητέρα της δὲν θὰ τὸ λησμονοῦσε. Ἤλπιζε μόνον, ὅτι ἡ ἀπάντησις θὰ ἔλυε τὸ πρόβλημα ποὺ ἐβασάνιζε τὸ μικρό της κεφαλάκι.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἐλπὶς ἐματαιώθη φυσικά, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἕνα δυστύχημα δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐκτιμηθῇ, νὰ μετρηθῇ ἀπὸ τοὺς ἀπέξω, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἐνδιαφέρει. Παραδείγματος χάριν, τὸ χαμένον στέμμα ἑνὸς βασιλέως εἶνε σπουδαῖον πρᾶγμα διὰ τὸν βασιλέα, δὲν ἔχει ὅμως καμμίαν σημασίαν δι' ἕνα παιδί. Τὸ χαμένο παιχνίδι εἶνε διὰ τὸ παιδὶ μεγάλο ζήτημα· εἰς τὰ μάτια ὅμως τοῦ βασιλέως, δὲν εἶνε πρᾶγμα διὰ νὰ χαλάσῃ κανεὶς τὴν καρδιά του.

Ἐπιτέλους, μητέρα καὶ κόρη ἔφθασαν εἰς ἕνα συμπέρασμα, ποὺ ἐβασίζετο εἰς τοὺς ἀνωτέρω συλλογισμούς· καὶ ἔτσι ἐπετράπη εἰς τὴν Σούζην νὰ μετρῇ τὰ δυστυχήματά της μὲ τὸ ἰδικόν της μέτρον.

ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΣΠ. ΖΑΧΑΡΙΤΣΑΣ

Βραβευθεὶς

ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Δαφνοστεφανωμένον Ἅρμα*

Εἰς τὸν 111ον Διαγωνισμὸν πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

[Ἰδὲ Διάπλασιν 1909, σελ. 251]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 117ος
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1910

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος δωρεὰν μὲν ὅλοι *ὅσοι ἔχουν, ἢ θὰ λάβουν ἐν τῷ μεταξύ, ψευδώνυμον διὰ τὸ 1910*, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ *λεπτῶν 10*,—εἰς γραμματόσημον,—οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ ἢ συνδρομήτριαι.

2.—Ἕκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, *πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημοσιεύτων*, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγώτεραι τῶν 10, *οὔτε περισσότεραι τῶν* 15.

3.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν *Τέλος*, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἑξῆς «Διαβεβαίωσιν», καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ *ἀληθές του ὄνομα*:

«Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβεβαιῶ τὴν Διάπλασιν, ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλαχόθεν ἐκ χειρογράφου ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς τῶν Δημωδῶν καὶ ἀρχαίων Αἰνιγμάτων), λεγομένην παρ' ἄλλου».

4.—Ὅταν ἡ Διάπλασις σχηματίσῃ βάσιμον ὑπόνοιαν ὅτι μία συλλογή, (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιόνῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον), εἶνε *ἀντίγραφον* ξένης ἐργασίας, ἀνεκδότου, εἴτε ὀπεξαιρεθείσης, εἴτε ἐκουσίως παραχωρηθείσης, δικαιοῦται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καί, ἂν θέλῃ, νὰ ἀναφέρῃ εἰς τ' Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύωνται—ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1909—αἱ ἐγκεκριμέναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, δικαιοῦται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητὴς νὰ καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευομένης. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὡρισμένη καὶ ἀποδειγμένη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε δημοσιευθῇ ἡ καταγγελλομένη Ἄσκησις. Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνυόμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἀγγράφωνται εἰς ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὄχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις ἑκάστης συλλογῆς, *ἀλλὰ καὶ θαφαιρῆται ἴσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελθεισῶν*.

6.—Ἡ Συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατὸν πλήρης· νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐξ ἑκάστου εἴδους καὶ καθ' ἣν τάξιν δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν Διάπλασιν. Οὕτως ὁ διαγωνιζόμενος ἔχει μεγαλητέραν πιθανότητα ἐπιτυχίας παρὰ ἐὰν ἠρκεῖτο εἰς ὀλίγα μόνον εἴδη Ἀσκήσεων.

7.—Ἀσκήσεις, τῶν ὁποίων ἡ λύσις ἀποβαίνει ἀδύνατος ἢ πολὺ δύσκολος, μὲ ἀρχαίας λέξεις καὶ σπάνια ὀνόματα, καὶ ὀρθαὶ ἂν εἶνε, θεωροῦνται ὡς λανθασμέναι.

8.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἑκάστης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις της. Ἀσκήσεις ἄνευ λύσεων ἀποκλείονται.

9.—Ὅσαι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώσουν εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των, θὰ *κατατεχθοῦν εἰς* τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, *οἱανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν*.

10.—Αἱ ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθαρογραμμέναι καὶ εὐαναγνωστοι, *εἰς μεγάλα τετράδια*, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλόνεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς). Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσκάγνωστα, ῥίπτονται εἰς τὸ καλάθι.

11.—Αἱ συλλογαὶ ἐπιγραφόμεναι «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 117ον Διαγωνισμόν», εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. (Εἰμπορεῖτε νὰ τὰς στείλετε ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει, πληρώνοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικά).

12.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Α'. Ἐξαμηνίας τοῦ 1910, θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν «Διάπλασιν» Ἀσκήσεις, κατ' ἐλευθέραν ἐκλογήν, ἐκ τῶν ἐγκριθησομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Περὶ τὰ τέλη τῆς ἑξαμηνίας θὰ δημοσιευθοῦν τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1910. Ἐν τῷ μεταξύ, *οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν*.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὅρους πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ Βραβείων, (φύλ. 1ον, σελ. 10).

ΤΑ ΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος 115ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ἤδη ἑτοίμους Συλλογὰς *νὰ τὰς στείλουν ἀμέσως*, διὰ νὰ δημοσιεύσω ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ πρῶτα φύλλα

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μπαμπᾶς ἀναγγέλλει εἰς τὴν μικρὰν Λιλλὴν ὅτι ἀπέκτησε ἀδελφήν.

— Τί χαρά μου! ἀνακράζει ἡ Λιλή.

Καὶ ἀμέσως στρεφομένη πρὸς τὸν μπαμπᾶ της, ἐρωτᾷ:

— Τὸ ξέρει ἀρά γε ἡ μαμμά;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἕλληνος

***

Δύο μικροὶ φίλοι, εἰς τὸν λιμένα, μένουν ἐκθαμβοι ἐνώπιον ἑνὸς παμμεγίστου θωρηκτοῦ.

Ὁ πρῶτος:—Εἶνε, ξέρεις, καινούργιο, μόλις ἑνὸς ἔτους.

Ὁ δεύτερος:—Καὶ ποῦ νὰ γίνῃ τριάντα ἐτῶν!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ξενιτεμένο Πουλί.

***

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας:

— Καὶ γιατὶ ἐδάγκασε ἡ Εὔα τὸ μῆλο, Ζαχαρία;

— Γιατὶ δὲν εἶχαν βγῇ τότε τὰ μαχαίρια, δάσκαλε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βουλγαρομάχου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΥΜΝΟΣ

Ὁ Διεθνὴς ἢ Διεθνικὸς Ὕμνος, ὁ δημοσιευόμενος εἰς τὴν 399 σελίδα, ψάλλεται κατὰ τὸν γνωστὸν ἦχον τοῦ Ἀγγλικοῦ Ὕμνου, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ ἴδιος μὲ τὸν Γερμανικὸν καὶ Ἀμερικανικόν. Ἡ α" Ἐρευνα», ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸν ἐπῆρα, λέγει ὅτι «ἡ προϋοῦσα ἑνότης μεταξὺ τῶν Ἐθνῶν, ἀπῄτει ἕνα διεθνικὸν Ὕμνον, ὑπενθυμίζοντα τὸ Ἰδεῶδες, πρὸς τὸ ὁποῖον ἡ Ἀνθρωπότης προδήλως τείνει.» Πρώτην φορὰν ἐψάλη τὴν 4 π. Ἰουλίου, εἰς τὸ Λονδῖνον, ὑπὸ τῆς διασήμου Γαλλίδος ἀοιδοῦ Ἀμῆ, καὶ ἠκούσθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὑπὸ χιλιάδων ἀκροατῶν.

Τὸν δημοσιεύω χάριν περιεργείας. Ἡ θέσις του, τωόντι θὰ ἦτο καλλίτερα εἰς τὴν στήλην τῶν «Νέων καὶ Περιέργων ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον», ποῦ θὰ ἔχομεν προσεχῶς. Διότι ὅσον οἱ ἀληθεῖς ἀδελφοί μας δὲν εἶνε ἀκόμη «αὐτόνομοι», καὶ ὅσον εἰς τὴν Ἀνατολὴν δὲν ἐπικρατεῖ «ἕνας Πολιτισμὸς καὶ παντοῦ Ἀνθρωπισμός», ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ ψάλλωμε, ἄλλου εἴδους ὕμνους καὶ νὰ ἔχωμεν ἄλλο Ἰδανικόν...

Ὅσοι μοῦ ἐστείλατε Ἀσκήσεις σας πρὸς δημοσίευσιν καὶ σᾶς ἔλεγα ὅτι δὲν εἶνε καιρός, καὶ μ' ἐρωτούσατε πότε θὰ εἶνε,—ἰδοὺ ὁ καιρὸς ἦλθε! Διαβάστε τὴν ἀνωτέρω προκήρυξιν τοῦ 117ου Διαγωνισμοῦ, καὶ συμμορφωθῆτε.

Πλοίαρχε Νέμε, ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰς πληροφορίας καὶ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις ἀφοῦ εἶδες τὴν «Φωτεινὴν Σάντρη» του εἰς τὸ θέατρον τῆς Πόλεώς σας. Τὸ σταλὲν ὡραιότατον καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

«Φαντάζομαι τὴν χαρὰν τῶν φίλων σου, —μοῦ γράφει κατενθουσιασμένη ἡ *Ὀλβία*, — ἅμα ἐδιάβασαν διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας... Εἶνε σὰν κάτι ποῦ τὸ ἐπιθυμοῦσαν κρυφά, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ τὸ ποῦν, καὶ τὸ ὁποῖον ἔξαφνα τοὺς δίδεται.» Ἔτσι, ἀκριβῶς!

Ἐννοῶ τὰς διασκεδάσεις καὶ ἐπισκέψεις, *Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις*· ἀλλὰ τὴν ἐντροπήν σου δὲν τὴν ἐννοῶ διόλου. Τί σημαίνει ἂν δὲν κατώρθωσες ὡς τώρα νὰ ξεσπαθώσῃς ἀποτελεσματικῶς; Ἐμένα μοῦ φθάνει ὁ ζῆλός σου καὶ αἱ παντοτειναί σου ἐνέργειαι. Ἔπειτα —κάποτε θὰ ἐπιτύχῃς, δὲν γίνεται!

Ἀνάνθινε Στέφανε, εὐχαριστῶ θερμῶς τὸν Σύλλογόν σας διὰ τὸ ξεσπάθωμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ καὶ συνέχειαν. Ἡ Σελὶς Συνεργασίας θὰποτελῇ μέρος τοῦ ὀκτασελίδου φύλλου. Ἐάν, ὡς ἐλπίζω, τὸ ξεσπάθωμα φέτος θὰ εἶνε ζωηρόν, θὰ ἔχωμεν πολὺ συχνὰ δωδεκασέλιδα φύλλα.

Στρατηλάτα τῆς Ἀσίας, τὸν κατάλογον τῶν Εὐσήμων πρέπει νὰ τὸν στείλετε ἀφοῦ ἐκδοθῇ καὶ τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ Δεκεμβρίου, διὰ νὰ συμπεριλάβετε καὶ τὰ εἰς αὐτὸ ὑπάρχοντα τυχὸν Εὔσημα.

Νησιώτισσα Ἀφράτου, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸν φίλον ποῦ μοῦ ἐσύστησες. Καὶ τέτοια εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς διὰ τὴν «Σελίδα Συνεργασίας» καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλεις. Ἄμα εἶνε ὡραῖον, θὰ δημοσιεύεται. Καλὰ λέγεις ὅτι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ Σελὶς ἀποτελεῖ ἓν βραβεῖον διὰ τοὺς συνδρομητάς.

Ἔλαφε τῆς Αἰγύπτου, λέγουν ὅτι φέτος θὰ ἔχωμεν πολὺ ἤπιον χειμῶνα. Ἀλλὰ... ποῖος ἐγγυᾶται; — Ἔτσι λοιπόν, γράφε μου κάπου-κάπου· ὅλοι δὰ ἔχουν μαθήματα.

Νὰ σοῦ ζήσῃ ἡ βαπτιστικιά . . . κούκλα, *Ζιλχὰ Χανούμ*. Τὸ ἐννοῶ, ἅμα ἔχῃ κανεὶς τέτοια χαριτωμένα ἐξαδελφάκια, μπορεῖ νὰ μὴν τοὺς κάμῃ τὸν παπᾶ καὶ τὸν κουμπάρο στὰ κουκλοβαπτίσια τους; Χαιρέτισέ μου τὴν *Τραλλιανὴν Ἠχώ*.

Οἱ ἔχοντες λαμβάνειν βραβεῖον τοῦ Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, εἰμποροῦν νὰ διαθέσουν μέρος αὐτοῦ ἢ καὶ ὅλον, διὰ νὰ πάρουν ψευδώνυμα τοῦ 1909.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωσθῆναι ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωσθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Παληὸ Βιολί*, α (Π.Γ.) *Βαρυαλγοῦσα Ὀρφανή*, κ. (Ἰ. Χ.) *Πτωχικὴ Καλύβη* κ. *Μικρὸς Ναύτης*, α. (Δ.Δ.) *Νύμφη Καλυψώ*, κ. (Κ. Δ.) *Κῦμα τοῦ Φαλήρου*, α. (Θ. Κ.) *Μυστικὴ Φωνή*, κ. (Δ.Κ.) *Νύμφη τοῦ Ὠκεανοῦ*, κ. (Δ. Δ.) *Πυγαλαμπίς*, κ. (Δ. Δ.) *Νότιος Πόλος*, α. (Σ. Α.) *Νύμφη τῆς Ἀβύδου*, κ. *Κῦμα τοῦ Βοσπόρου*, α. (Κ. Δ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία κρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς κρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, κρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ *Ὕμνος τῆς Κρήτης* (0) μὲ *Ἑλλάδα τοῦ Μέλλοντος, Γαλανήν μας Σταυροφόραν, Λόφον τοῦ Γάνου, Ριγολέττον, Ἐθνικὸν Ὕμνον, Πονεμένον Διαβάτην, Ζιλχὰ Χανούμ*·— ἡ *Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις* (0) μὲ *Νύμφην τοῦ Νείλου, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα, Συλφίδα*·—ὁ *Ἀνοικτόκαρδος Ποδηλάτης* (0) μὲ *Μελαγχροινὸ Σμυρνιωτόπουλο, Ζιλχὰ Χανούμ, Ἠχὼ τῆς Λίμνης.*

„ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ"

Ἓν ἀνέκδοτον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ποῦ ἔλαβα, εἶνε πολὺ γνωστόν, ἀποδίδεται δὲ εἰς πολλοὺς στρατηγοὺς καὶ βασιλεῖς.—Ἡ μετάφρασις ἑνὸς Μύθου τοῦ Λαφονταίνου, «Ὁ Λύκος καὶ τὸ Ἀρνί», ἀπαιτεῖ ἀκόμη κάποιαν ἐπεξεργασίαν, διὰ νὰ γίνουν οἱ στίχοι πλέον κομψοὶ καὶ φυσικοί.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Π. Δ. Παν.* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον διήγημα τοῦ Τσέχωφ·) *Ἀνδριάντα Παλαιολόγου* (εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ δι' ὅσα ὡραῖα γράφεις·) *Κομάρι τῆς Μάννας* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἀγριολούλουδο* (περιμένω κ' ἐκτενέστερον γράμμα σου· μὴν ἀπελπίζεσαι, κάποτε βέβαια θὰ ἔλθῃς καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας·) *Λάτρην τῆς Πατρίδος* (βραβεῖον ἔστειλα· ὁ κ. Φ. σὲ ἀσπάζεται·) *Ὕμνον τῆς Κρήτης* (ἔστειλα·) *Ἀνακρέοντα* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὡραίαν εἰκόνα·) *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* (ἔχει καλῶς·) *Δάκρυ Ὑποδούλου Ἑλληνός* (βραβεῖον καὶ λογαριασμὸν ἔστειλα·) *Ἀθανάσιον Διάκον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *4 Νοεμβρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1909, ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων εἰσέρχεται εἰς τὸ 32ον αὐτῆς ἔτος.— Οἱ συνδρομηταί μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη, ἢ λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται

Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ

των ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατὸν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των, ἐτησίαν ἢ ἑξάμηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

καθ' ἣν ὁ κληρωθησόμενος, εἷς μόνος, θὰ κερδίσῃ

ΜΙΑΝ ΑΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ

τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα κέρδους 50.000.

Εἷς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους θὰ γίνουν ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ Κληρώσεις Δώρων ποικίλων ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, κατὰ τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 45ον φύλλον, σελ. 372.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 24ῆς Νοεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 5 Δεκεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 21 Δεκεμβρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον ἀ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

491. Λεξίγριφος.

Τὴν πέτραν εἰς τὸ στόμα σου
Ἀκροθιγῶς ἂν βάλῃς,
Εἰς ἱερέως ἄμφιον
Εὐθὺς τὴν μεταβάλλεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Σπαρτιάτου

492. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε νότα μουσική,
Μέλος αἰσθητικὸν τὸ δεύτερόν μου,
Τὸ τρίτον μου ἀντωνυμία κτητική,
Πόλις ἑλληνικὴ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὕμνου τῆς Κρήτης

493. Τετραπλοῦς Μεταγραμματισμός.

Ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφίσῃς,
Ζηλευτὸν βραβεῖον τάζω·
Ἂν τὴν κεφαλήν μου ἀλλάξῃς
Ζώων σώματα σκεπάζω.
Ἂν καὶ πάλιν αὐτὸ γίνῃ,
Μέλος ζώου θὰ προβάλῃ·
Καὶ εἰς τοῦτο πάλιν νέον
Ἂν προσκολληθῇ κεφάλι,
Μυθολογικόν τι ὄν
Θὰ φανῇ ὑπερφυσικόν,
Ποῦ μὲ μίαν ἄλλην ἤδη
Ἀλλαγὴν τῆς κεφαλῆς,
Τέλος ἐξάφνα μᾶς δίδει
Τῆς μακρᾶς αὐτῆς γραμμῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νουάρχου τῶν Ἀστακῶν

494. Ἀναγραμματισμός.

Ἄγριον χόρτον εὗραμον
Ἁπλῶς ἀναγραμμάτισα,
Καὶ εἶδος τι ποιήματος
Ἀμέσως ἐσχημάτισα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Κυρίου

495. Πυραμίς.

\+ Οἱ σταυροὶ ὅρος τῆς Ἀρμελίας.
* + * = Θεά.
* * + * * = Μοῦσα.
* * * + * * * = Κράτος Εὐρωπαϊκ.
* * * * + * * * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
* * * * * + * * * * * = Μέρος τῆς Φυσικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτὸς τῆς Νυκτὸς

496. Ἀπορία.

— Τὸ ἓν δὲν εἶνε ἓν ἀλλὰ δύο. Τὰ δύο δὲν εἶνε δύο ἀλλὰ τρία.
— Τί ἐννοεῖς μ' αὐτό;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑορτῆς τῆς Σημαίας

497—501. Μαγικὸς Φθόγγος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς μουσικοῦ φθόγγου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

νέφος, δοκός, σεμνή, τόπος, οἶκος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πίστις Πατρὶς

502. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ ἡ τρίτη τῆς τρίτης, ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ἄγριον καρπόν:

1, Πρωτεύουσα τῆς Χαλδαίας· 2, Δένδρον· 3, Πλανήτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς 25ης Μαρτίου

503. Μικτόν.

αωο-γρμμτς-υο-πλκτν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Κυπρίου

504. Ἰνδικὸς Γρῖφος.

Κ5 (ρῆμα), φ5 (οὐσιαστικόν), 1 (ἄρθρον), κ5 (οὐσιαστικόν), ω1 (ἐπίρρημα) χ5 (οὐσιαστικόν), τ1 (ἄρθρον), π2 (οὐσιαστικόν).

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐστριακοῦ Στόλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 40.

403. Ἀνάφη (ἄν, ἀφή.) — 404. Μονὰς-ἀμνός. —405. Τόρος-τυρός.

406.

```
        Σ         Α         Σ         Σ
      O         I         H         O
    P         N         N         N
  O       A         H   Σ     I   E   P   H   A   P
Υ       Δ   O     Σ       Σ       Ω       Ν       Κ
Σ                 Σ         Α         Ν         Η
```

407. ΔΑ - ΝΙ - Λ
ΝΙ - ΚΑΙ - Λ
Α - Α - ΡΩΝ

408. ΟΜΟΙΟΣΟ-
ΜΟΙΩ ΑΕΙ ΠΕ-
ΛΑΖΕΙ ("Ὅλορος, ΜΟΙρα, Ὄσσα, Ὀρέστης, ΜΟΙρις, Ὠκεανός, Ἀγλαΐα, ΕΙρωνεία, ΠΕλοπίδας, ΛΑγηνος, ΖΕΙδωρος.) —409. Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται. —410. *Ἐνισχύου ἐν τῇ ἀρετῇ* (ἐν εἰς γῖ ου-ἐν τι αρ - ἔτη.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Δέξου, πολυαγαπημένη *Ἰδανικότης*, θερμὰς εὐχὰς εὐτυχίας καὶ χαρᾶς γιὰ τὴ γιορτή σου.—*25η Μαρτίου, Βασιλόπαις.* *(Θ,357)*

Ἑλληνόπουλα! Ἂν στὰς φλέβας σας ρέῃ αἷμα ἀντάξιον τῶν προγόνων σας, ψηφίσατε μαζί μας τὴν ***Ἑλλάδα τοῦ Μέλλοντος.***—*Βαρταλγοῦσα Ὀρφανή, Κάρρο Ἀστυνομίας* (Χῖοι ἀντιπρόσωποι). *(Θ,358)*

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ

Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος 1909.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΔΟΞΑ

Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος, γιὰ τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς ἀδελφούλας σου ἐγκάρδια συγχαρητήρια καὶ θερμὰς εὐχὰς γιὰ τὴν πραγματοποίησιν καὶ τῶν ἰδικῶν σου ὀνείρων! Γιὰ δὲ τὴν γιορτή σου καὶ σένα, ἀγαπητή, *Μαραμένη Ἐλπίδα*, χρόνια πολλά. —*Ἰδανικότης.* *(Θ,361)*

ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΔΥΣΤΥΧΩΝ, δι' ἡμῶν ὁ Σύλλογος «Ὡραία Χίος», τὸ Μέγα Κράτος Ἀνοικτοκάρδων καὶ πάντες οἱ Αἰγύπτιοι ψηφοφόροι χαιρετίζουσιν ὑποψηφιότητά σου καὶ ὑπόσχονται ἐκθυμοτάτην ὑποστήριξιν στὸν τοῦ Δημοψηφίσματος ἀγῶνα.

Ἄσπρο, παιδιά, στὴ γλυκειὰ ***Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν.***

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
(Βασιλόπαις)

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΔΟΞΑ
(Ἰδανικότης) ***Ὑποψήφιαι.*** *(Θ,362)*

Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ